

AAN JOU DE KEUZE

Leesexemplaar

DEFLO

Aan jou
de keuze

Van Halewyck

I

‘Je hebt wat van de jonge Sophia Loren.’ Dat complimentje viel Renate Quisquater wel vaker te beurt, en al vond ze zelf van niet, ze aanvaardde het met een glimlach. Ze had dezelfde expressieve ogen als de diva, dat zeer zeker, maar haar wulpse mondje was zoveel sensueler dan de ruwe penseelstreek onder La Lorens veel te spitse neus.

Ja, Renate Quisquater mocht er zijn en over haar levensstandaard viel evenmin te klagen, maar haar Carlo Ponti was ze helaas nog niet tegen de goedgevulde beurs gelopen.

Renate wendde zich af van haar spiegelbeeld en liep naar de woonkamer van haar hyperluxueuze penthouse, gelegen op de magische zevende verdieping van Het Clarenhof.

Voor het schuifraam van haar honderd vierkante meter grote terras hield ze haar pas in. Ze keek naar buiten, maar door de muizenissen in haar hoofd kon het uitzonderlijke zicht op de Mechelse skyline haar deze keer maar matig boeien.

Er werd aangebeld.

Renate griste haar Delvaux van de designcanapé in rood leder, haastte zich naar de deurtelefoon, zei: ‘Moment, ik kom’, en liep zonder op een antwoord te wachten naar de hal, waar ze de kraag van haar roze mantelpakje rechtop zette en de gang in holde.

Ze trok de voordeur in het slot. Bleef een paar seconden staan twifelen met de klink in haar hand toen het pijnlijk tot haar doordrong dat het mogelijk een van de laatste keren was

dat ze dit gebaar maakte, nu Erwin had gekozen voor zijn vrouw en niet langer wilde opdraaien voor de huur.

‘Gekozen voor zijn vrouw. Ha!’

Terwijl ze met de punt van haar YSL-pump nerveus op het glad geboende zwarte marmer trapte alsof ze een insect vermorzelde, duwde ze op de liftknop.

Hij had het haar verteld met tranen in de ogen, de slapeling.

‘Vuile bedrieger.’

Erwin bedroog niet alleen zijn wettige echtgenote, maar nu ook zijn vaste minnares, en de enige reden waarom hij zozegd nog respect toonde voor Renate en haar gevoelens was omdat de sukkel bang was dat ze uit wraak de jarenlange affaire zou opbiechten bij zijn wijf.

‘Onnozelaar. Wat heb ik daarbij te winnen’, mompelde Renate gefrustreerd.

Dacht hij dan echt dat ze een lekker stuk vlees zonder hersenen was? Te dom om te doorgronden wat er echt aan de gang was?

Ze las verdorie al jaren stiekem zijn gsm-berichten terwijl meneer zijn wapentuig aan het oppoetsen was in de badkamer.

Maar je minnares aan de deur zetten gaat natuurlijk net iets vlotter dan je wettelijke molensteen, beladen met vijftig procent van de aandelen van je bedrijf.

De lift was er.

Toen Renate de liftkooi betrad, merkte ze dat ze niet alleen was. Het heertje met de wandelstok, een buurman, vermoedde ze, knikte, goedmoedig maar niet zonder een vleug opportunisme in zijn oude ogen. Zijn vrijmoedigheid vloekte met zijn gerimpelde vel. Renate walgde ervan.

Wat had hij hier trouwens verloren op de *top floor*, vroeg

ze zich af terwijl ze hautain de andere kant op keek, neerbuigend haar mond vertrok en naar het gladgepolijste aluminium staarde. Ze wipte een Dunhill uit haar pakje.

Alles was glad hier, bedacht ze. De mensen, de materialen, alles. Glad en gevoelloos. Zoals Erwin, de leugenachtige profiteur voor wie ze haar beste jaren had opgeofferd.

Het vlammetje was sierlijk en rank, net als haar aansteker van Dupont.

Het heertje kuchte ostentatief achter zijn hand, maar Renate gunde hem geen blik, nam een diepe haal en hield de rook gevangen in haar mond. Met fonkelende ogen.

Toen de lift met een schokje tot stilstand kwam, liep ze, pokke pokke pok, met snelle gestileerde pasjes naar buiten.

Zien kon ze het niet, maar ze wist dat de doorgezakte kameel met de allure van een gepensioneerde kolonel naar haar benen gluurde, moordend sexy onder haar strakke korte rokje.

De taxi, een Mercedes, stond te wachten.

Ook de chauffeur, een jonge allochtoon met de typische onnozele haarsnit horend bij dat soort gepeupel, keek niet naar haar, maar naar haar gefinetunede lijf.

Renate zond het zich als vrouwenmagneet profilerende Maghrebgebreed de blik van een cobra, vlak voordat die toehapt.

De half opgerookte sigaret zeilde met een wijde boog in de goot.

Mannen.

Ze had er genoeg van.

Meer dan genoeg.

Vandaag ging ze praten met een vrouw. Francesca was haar naam.

Francesca D'Abruzzo.

Eddy Thienpont stond op kousenvoeten voor de spiegel van de badkamer. In zijn vers gestreken overhemd dat nog niet was dichtgeknoopt. Hij pakte de slippers en trok ze opzij.

Zijn spiksplinternieuwe onderbroek was stijlvol. Van Avon. Geen absoluut topmerk zoals een Calvin Klein of zo, maar alleszins duurder dan de gemiddelde slip die hij zich per dozijn bij Zeeman aanschafte. De gulden middenweg, zeg maar. De keuze van het gezond verstand.

Hij had lang getwijfeld, maar de prijs die ze durfden vragen voor zo'n topmerk was werkelijk waanzinnig.

En dat voor een onderbroek. Een artefact dat het gros van de tijd wordt verborgen door je broek.

Nee bedankt, had hij gedacht. Mij niet gezien.

Deze van Avon was prima. Donkerblauw, met een discreet grijs krijtlijntje. Als een zee met zacht golvende baren.

De enige valse noot in het plaatje was dat grote witte eiland.

Eddy trok zijn buik in, gedurende welgeteld tien seconden. Daarna gaf hij er de brui aan. Hij was tenslotte al vijfenveertig. Dan kan je niet verwachten dat alle lijnen strak staan.

Voordat hij zijn hemd dichtknoopte, moest het puistje op zijn neuspunt eraan geloven. Hij plette het tussen zijn duimnagels en verborg de rode vlek met een dot camouflagecrème.

Hij bracht zijn gezicht dichterbij de spiegel en knipoogde goedkeurend naar zichzelf. Van zijn kapsel, een poging tot militaire snit met te weinig stekels, bleef hij af.

Kammen resulteerde in een jeukende hoofdhuid en een wolkje schilfers. Gel maakte het landschap nog schraller.

Ooit zou hij zich genadeloos helemaal kaalscheren. Zeker weten. Zoals een aantal jongere collega's op het werk. Maar niet vandaag. Ze was het nu zo gewend. Een plotse radicale gedaanteverwisseling zou haar kunnen afschrikken. Hem als wispelturig doen overkomen, terwijl hij net een standvastige indruk wilde wekken.

Bovendien was dat kaalscheren van zijn jongere collega's geen statement van vrijgevochtenheid, maar het tegenovergestelde. Er niet mee kunnen omgaan dat je kalend bent, is een teken van zwakheid.

Trouwens, voor een volwassen vrouw is het fysieke aspect minder belangrijk. Ze wil vooral houvast. Een man op wie ze blind kan bouwen. Vrouwen vallen niet op testosteronbommen met hoekige kaken. Echte vrouwen worden helemaal week van mannen met een zachte kant. Mannen die niet beschaamd zijn om hun emoties te tonen.

Terwijl hij zijn hemd dichtknoopte, stak de twijfel alweer de kop op. Die eeuwige twijfel. Zo zelfverzekerd en doelgericht hij was als ICT-analist, zo besluiteloos was hij in zijn privéleven.

Stel dat ze wel viel op gespierde binken, Francesca?

Ze hadden het er nog nooit over gehad. Zoals ze over heel wat belangrijke onderwerpen nog nooit van gedachten hadden gewisseld.

Maar wat niet is, kan nog komen, dacht Eddy terwijl hij zijn das, grijs met een blauw krijtstreepje erin en daarvoor perfect passend bij zijn slip, om zijn hals wikkelde en knoopte.

Fronsend trok hij de knoop los. Waarom een das dragen,

dacht hij. Hij mocht best een keer wat lossers voor de dag komen.

Francesca wist ondertussen wat ze aan hem had. Ze wist dat hij geen leegloper was. Of een schooier. Of een womani-zer. Of een notoir hoerenloper of zo. Net zoals zijzelf geen prostituee was, maar een wolkje van een vrouw op zoek naar de ware liefde.

Eddy mikte de das achteloos naar het droogrek. Miste maar vertikte het om het symbool van onderdanigheid, de mannelijke evenknie van een hoofddoek, op te rapen. Zijn leven, zijn huis, zijn beslissing.

Hij trok zijn zwarte terlenka over zijn magere dijen, een buik-in-broekmodel, comfortabel om te dragen door de hoge taille, goed zittend dankzij de elastische band in de tailleboord en altijd netjes want strijkvrij met een geprefabriceerde plooi over de gehele lengte van de pijpen.

Dat het zwart van zijn blazer een tikkeltje fletser was dan zijn broek, werd ruimschoots gecompenseerd door het discrete logo op het borstzakje, dat, hoewel het goudkleurige borduursel niets concreets uitbeeldde, het geheel toch een zeker cachet gaf.

Eddy trok zijn overjas aan, liep naar de keuken, haalde de witte roos uit haar tot vaas omgetunedede confituurpot, gaf er een zoen op en liep blijgezind naar de voordeur. Blakend van zelfvertrouwen.

Vandaag zou hij met haar delen wat er echt leefde in zijn hart. De tijd van grapjes maken en de vlotte jongen uithangen was voorbij.

Vandaag zou hij haar ten huwelijk vragen.

Zonder schroom.

Zonder een dosis Xanax in zijn lijf.

Recht uit het hart.

Hij had meer dan lang genoeg nagedacht over de juiste formule voor een geslaagd huwelijksaanzoek.

‘Wil je met me trouwen?’ vond hij niet bijster origineel. ‘Wil je met mij door het leven gaan?’ klonk dan weer zo formeel.

‘O allerliefste mijn, ik wil voor altijd bij je zijn’, kon er nog mee door, maar de overige liefdesgedichten die hij had opgesnord op internet had hij maar niks gevonden. Veel te war-rig. Niet concreet genoeg. Een boodschap mocht mooi verpakt zijn, maar ze moest vooral duidelijk zijn.

Uiteindelijk was het idee hem spontaan te binnen geschoten terwijl hij in een geïntegreerd socio-economisch model de gendergerelateerde differentiatieparameters probeerde te definiëren.

‘Lieve Francesca, juffrouw D’Abruzzo, ik hoop uit de grond van mijn hart dat je er klaar voor bent om vanaf nu als mevrouw Thienpont door het leven te gaan’, declameerde Eddy met veel gevoel aan het adres van zijn ingebeelde toekomstige.

Het klonk prima. De juiste pauzes, de juiste klemtonen, de juiste intonatie, de juiste mimiek, gemeend, recht uit het hart. Dat kon moeilijk anders, want hij had het uitentreuren voor de spiegel geoefend.

Eddy liep naar buiten, weer naar binnen en hing in de badkamer glimlachend zijn das aan het daartoe voorbestemde haakje.

‘Denk je nog aan de paasvakantie, poesje?’

Eva knikte.

Marc Dondeyne dronk met smaak het laatste bodempje koffie op, heerlijke sterke koffie zoals alleen Eva hem zetten kon. Met hun Bialettipercolater voor twee kopjes, gekocht in Firenze tijdens een citytrip, waar Eva evenzeer een patent op had.

Ze vertrokken vaak, minstens twee keer per jaar, met zijn tweetjes op reis en het was steevast Eva die niet alleen de bestemming koos, maar tevens het evenement zelf tot in de puntjes uitstippelde.

‘Goed’, zei Dondeyne, een snelle blik werpend op zijn Tissot en zijn stoel achteruitschuivend. ‘Dan ben ik er maar eens mee weg.’

Eva knikte. Schoof op haar beurt haar stoel achteruit, klaar om haar man te begeleiden tot aan de voordeur. Het was een traditie. Zoals ook het kwartiertje vroeger opstaan om de koffie te zetten een traditie was. Het was niet saai. Het gaf houvast aan hun relatie.

‘Zie je me nog graag?’

Eva knikte.

Dondeyne gaf zijn vrouw een klinkende zoen op haar wang.

De vlotte, piekfijn geklede commercieel vertegenwoordiger plukte zijn aktetas van de keukenstoel en liep vrolijk naar buiten, waar hij met een brede glimlach achter het stuur van zijn geleasde BMW 420d kroop.

Liefkozend streelde hij het met zacht kalfsleer afgewerkte stuurwiel, sloot zijn ogen en genoot van het momentum.

Zijn vooruitzichten voor deze lang gekoesterde dag waren wonderbaarlijk. Ronduit schitterend. Het leven kon mooi zijn. Zo verschrikkelijk mooi.

Hij gooide een kushandje naar Eva. Er zweefde een vage glimlach om haar lippen. Ze bleef in het deurgat staan. Nog steeds in haar ochtendjas. Ze hoefde niet te werken. Dat hadden ze zo afgesproken.

Toen Dondeyne wilde vertrekken, zag hij Eva's lippen bewegen. Ze wilde nog wat zeggen. Het maakte hem bloednerveus, maar hij bleef glimlachen. De ruit van de BMW zakte.

'Ja, wolkje?'

'Wanneer ben je thuis?'

'Heb je geen avondschoon vanavond?' kaatste Dondeyne de bal terug.

Eva trok de kraag van haar ochtendjas dicht en schudde nee.

'Enfin. Maakt niet uit. Je moet voor mij niet opblijven. 't Kan laat worden vanavond. Ik moet naar Luik. Personeelsreceptie bij D'Argenteuil. Kan ik onmogelijk onderuit. Helaas.'

Eva knikte begripvol.

'Maar in het weekend maak ik dat goed. Beloofd! Jij mag kiezen. Italiaan of Chinees. Oké?'

Eva knikte.

'Wees voorzichtig onderweg.'

Dondeyne knipoogde. Schalks maar met flair. Robert De Niro, de jonge welteverstaan, had het niet beter gekund.

Eva glimlachte zoals ze altijd om zijn fratsen glimlachte.

Einde van de eerste akte, dacht Dondeyne, gefocust op de

ruit die zich langzaam sloot. Hij wierp een laatste kushandje naar zijn Mona Lisa.

De BMW stoof weg. Klaar voor de tweede akte. En de derde en de vierde en desnoods, mocht daar behoefte aan zijn, nog een vijfde.

Niks maar dan ook niks zou hem van zijn plan kunnen weerhouden.

Hij was een winner. Een positivo van nature. Mensen voelden zich goed in zijn gezelschap. Omdat hij hun het gevoel gaf dat ze meetelden. Dat hun mening ertoe deed. Dat ze waardevol waren. Alleszins waardevoller dan hun reële bijdrage tot de maatschappij, die weinig tot niets voorstelde.

Het hoorde er nu eenmaal bij. Het leven van een vertegenwoordiger was keihard. Dat was de realiteit. Hoewel het niet allemaal kommer en kwel was. Integendeel zelfs. Als je aan het eind van het jaar je streefcijfer maar haalde.

Er waren ook mooie kanten aan het beroep. Zoals de vrijheid om je eigen agenda te bepalen. Te doen of te laten waar je zelf voor koos.

Zoals op een blauwe maandag de oprit van de oververzadigde autosnelweg links laten liggen en op je dooie gemakje naar Mechelen rijden.

Naar Francesca.

Francesca D'Abruzzo, een hoer in schapenvacht.

Dokters, specialisten, verpleegsters, kinesisten, diëtisten, psychologen, sociaal assistenten, het hield niet op, die zoi. Echt niet. Om de muren van op te lopen was het. Of uw eigen kloten op te vreten.

En alsof de berg shit nog niet hoog genoeg was, had die lul van een longspecialist nu ook al openlijk het woord 'transplantatie' laten vallen.

Ja, hallo! De kosten swingden nu al de pan uit. Betalen, altijd maar dokken. Alsof hij het geld maar van zijn harige buik te plukken had. En om helemaal de muren van op te lopen was dat hij wel de lasten droeg, maar niet kon genieten van de lusten.

Dominique Vanlommeren zuchtte. Diep en gemeend.

Toen iets verderop zijn Toyota, een Hilux uit 1987 met meer dan 250.000 kilometer op de teller, over de kasseien dabberde, sperde hij plots zijn kleine zwarte oogjes wijd open. Er kwam een diepe rimpel tussen zijn zware wenkbrauwen. Hij spitste zijn oren, zwevend tussen frustratie en ongeloof.

Zijn vloek schalde door de benauwde ruimte, waarna hij door de plotse opstoot van koleire zijn zwartgeblakerde longen er bijna uit hoestte.

Dat gerammel was er weer.

Zeker weten.

Ergens onder het chassis.

Die zak van een garagist, het misbaksel met zijn scheve poten dat beweerd had dat het probleem opgelost was, had

geen kloot gedaan. Ja, hem 150 euro uit zijn zakken stampen. Terwijl de vuile bedrieger zich vermoedelijk niet eens de moeite had getroost om in zijn smeerput te kruipen, want Dominique Vanlommeren was er zogoed als zeker van dat het probleem met de cardanas te maken had. Aan de kant van het differentieel. Hij wist voldoende van automechaniek om tot die conclusie te komen.

Spijtig genoeg te weinig om het probleem zelf op te lossen. Beetje de rode draad door zijn luizenleven. Een beetje, maar niet genoeg.

Zijn hand schoot in de steekzak van zijn werkkleed en diepte een niet al te propere zakdoek op, waar hij het slijm in kwijt kon.

Hij staaarde naar het slijm. Er zat geen bloed bij deze keer. Gelukkig maar, want als kleine zelfstandige hoefde je op niet te veel, om niet te zeggen op niks te rekenen en als dat gerammel echt met de versnellingen te maken had, dan stond hij voor grote kosten.

Alweer. En dat terwijl hij verdomme geen nagel meer overhad om aan zijn gat te krabben.

Vanlommeren probeerde de doemgedachte weg te duwen. Haar te versmachten in de beerput van zijn moegetergde hersenen, hoe dan ook opgelucht dat hij, gerammel of niet, op de baan zat en niet ergens thuis in de miserie.

Een van de weinige voordelen van zijn zelfstandige bestaan. Onder het mom van werken, altijd maar werken, doen waar je goesting in hebt.

Vroeger had hij voor een baas gewerkt, in de bouw, om er te stelen met zijn ogen en de knepen van het vak te leren.

Toen de problemen thuis waren gaan escaleren, had hij de stap gezet en was hij zelfstandig geworden. Niet om meer

te verdienen, maar vooral om meer in het zwart te kunnen werken, want de zot die in zijn situatie officiële inkomsten heeft, wordt gegarandeerd gepluimd tot op zijn blote reet.

Ondanks dat zwartwerk en het feit dat hij zich onvermogen had laten verklaren, was zijn leven ook nu niet bepaald een lachertje, want, toegegeven, werken voor een baas mocht dan afstompend zijn, ze lagen er wel elke maand. Terwijl als zelfstandige rondkomen van den bok zijn kloten was.

Nochtans, metsen, graaf- en afbraakwerken, schilderen, plamuren, loodgieterij, elektriciteit, schrijnwerkerij, tot en met het ontstoppen van strontputten, Dominique Vanlommeren deed het allemaal.

Dat hij in geen enkele discipline een aas was, waardoor er soms problemen waren met klanten die achteraf klachten hadden, maakte hem geen bal uit.

Trouwens, voor het overgrote deel waren het losers, die geen enkel recht van spreken hadden. Ze konden geneens zelf een lekkend kraantje repareren en hadden wel een groot bakkes, maar het mocht geen bal kosten.

Ja, hallo! Voor wat hoort wat. Iedereen krijgt uiteindelijk waar hij voor betaalt.

Punt.

Gelukkig waren ze niet allemaal zo. Er waren ook zalige klanten, zoals Francesca, die nooit klaagde over het geleverde werk.

Dat kon ook moeilijk, want klagen met een mond vol is niet simpel, dacht Vanlommeren met een vettige grijns op zijn verweerde gezicht.

De grijns smolt weg. Toen hij terugdacht aan haar recente telefoontje. Zonder mondje vol die keer.

Ze had geen klachten gehad, dat niet, maar ze had hem